

danne Muligheder vilde nu blive holdte aabne, ifald man henlagde den definitive Afgørelse til en Fællesafstemning af Tingene, og en saadan Fællesafstemning har jo noget tiltalende ved sig baade umiddelbart derved, at den er som et helt Udtryk for et helt Folk, og endvidere derved, at Grundloven kender den Ting i Forvejen. Vi have jo en forenet Rigsdag, ganske vist kun for faare faa, sjældent forekommende Tilfælde, men til Gengæld for overordentlig vigtige Tilfælde. Men hvis man nu vilde udvide Omraadet for en saadan Fællesafstemning af Rigsdagen ud over, hvad den nuværende Grundlov har lagt ind under forenet Rigsdag, maatte man nødvendigvis tænke paa et Forhold, som da maatte forandres. Det er nemlig det underlige, ufammenhængende Forhold, som blev bragt ind ved Grundloven af 1866, at det ene Tings Medlemsantal er fast og det andet Tings bevægeligt. I vor oprindelige Grundlov var det jo saaledes, at begge Tings Medlemsantal var bevægeligt, og Forholdet imellem dem var som 2 : 1, idet det var forekrevet, at Landstingets Medlemsantal skulde udgøre omtrent Halvdelen af Folketingets. Men ved Grundlovsforandringen i 1866 blev Landstingets Medlemsantal sat op til en Del ud over Halvdelen af Folketingets, men saa blev paa den anden Side Landstingets Medlemsantal fikseret, medens Folketingets vedblev at være bevægeligt. Siden den Tid er Antallet af Folketingets Medlemmer jo gaaet op til det Antal, hvori vi nu ere samlede her: 114. Bevægeligheden er grundlovmæssig til Stede; men efter alt, hvad der er foregaaet, og efter hvad der egentlig kan skønnes, er der just ikke stærkt Udsigt til, at Folketingets Medlemsantal vil blive forøget ud over det, som det nu er, og for Tingets Arbejder er det vel ogsaa mildest talt tvivlsomt, om det vilde være til nogen Nytte. Naar der er stærkt fremhævet et Ønske om at faa det op til et større Antal, har det jo mindre været, fordi man i og for sig satte Pris paa det store Tal, end fordi man mente af en vis Grundlovstrofast at maatte fordrø det, saa længe Grundloven krævede, at der skulde være 1 Medlem for hver 16,000 Mennesker. Men lige saa godt som ved at hæve Medlemsantallet i Valgloven fyldestgøres dette Grundlovshensyn jo selvsølgelig derved, at man forandrer Grundloven derhen, at Folketingets Medlemsantal fikseres. Derefter stiller jo Grundloven ikke mere noget Krav til os om at bringe det højere op, og naar Hensynet til vore Arbejder og til Tingets Opgaver ikke kræver det, vil det ogsaa af dette Hensyn være tilraadeligt at fikser

Tallet. Naar man altsaa tænker paa en Fællesafgørelse, maa man nødvendigvis komme til at fiksere ogsaa Folketingets Medlemsantal.

Der er dog, som De vide, naar der har været Tale om en Fællesafstemning med Hensyn til Finansloven, ofte gjort den Indvending, at Fællesafstemning har en Skyggeside. Den har den Skyggeside, at naar Tingene komme sammen ved Begyndelsen af Samlingen og have ordnet deres Parti-forhold, kan man regne sig til, hvem der ved Slutningen vil faa Overtaget, saa at det altsaa lige fra Begyndelsen er givet, hvem der skal være de dominerende i Bevillingsagerne, og dette Forhold vil, siger man med nogen Grund, virke uheldigt paa Forhandlingerne i Tinget selv og mellem Tingene, idet det vil virke skadeligt paa den Drift, der maa være til gennem en mindelig Forhandling at komme til en frivillig Overenskomst. Den, der vidste sig stærk, vilde ikke have Opfordring til at give efter, og den, der vidste sig svag, vilde have en højst beklagelig Opfordring eller i alt Fald Anledning til at ekstrabagere. Denne Indvending kan ikke siges at være ganske ugrundet. I Forlaget, som jeg tillader mig at forelægge det, er der taget Hensyn til den, idet jeg tillader mig at foreslaa, at der i Stedet for en Fællesafstemning af selve Tingene bliver tilvejebragt en Institution, som jeg har kaldet et Rigsdagsnævn, sammensat af $\frac{1}{6}$ af hvert Tings Medlemmer. $\frac{1}{6}$ af Folketinget er jo 19, $\frac{1}{6}$ af Landstinget er 11, tilfammen bliver det en Forsamling paa 30 Medlemmer, og denne Forsamling skulde udmeldes efter de Regler, som ere indførte i vor Lovgivning ved Lov af 2den Oktober 1855, den saakaldte Andræ'ske Forholdstalsvalgmaade. Med Vilje har jeg ikke benyttet den Forholdstalsvalgmaade, som dette Ting i de senere Aar har benyttet, fordi den fra 1855 bedre har givet det, som til dette Øjemed var tjenligt. Den giver nemlig noget Spillerum for det uberegnelige uden dog i Princippet at borttage det, som skal være det væsentlige, nemlig en Fællesafgørelse af Tingene. Det vil jo nemlig lettelig ses, naar man gaar Tallene efter, at det ikke i alle Tilfælde, under mangfoldige Partiforhold ikke, vil kunne siges med Bestemthed, hvad Udfaldet vil blive. For at nævne et Eksempel vil jeg sige, at der af Folketinget — i begge Ting vil der jo altid være nogle enkelte Medlemmer, som ere fraværende, og Formændene stemme jo ikke — er 110 stemmende Medlemmer til Stede, medens der i Landstinget er 60 stemmende Medlemmer til Stede; det giver i alt 170 Medlemmer.